

Micsoda döbbenetes találkozás. Már ott a sírnál a lehetetlenség érzése, aztán a sietség félelemmel a szívükben, hogy megvigyék a hírt a többieknek. Egész lényüket átjárta a csodálat, a hihető és a hihetetlen feszültsége. A lehetetlen lehetségesként való átélése. Hallatlan izgatottság, melyben a félelmet átjárja az öröm.

És akkor, ebben a szívet, lelket feszítő bizonytalan, reménykedő állapotban egyszer csak szembe jön velük Jézus. „Ne féljete!”-mondja nekik „Menjete, vigyete hírül...ott majd viszontlátanak.”

És ettől kezdve a találkozás a meghatározó. Mint ahogy az én életemben is a találkozás a meghatározó.

Ha egyszer szembe jött velem Jézus, ha egyszer átéltem, hogy ez a nálam nagyobb, szerető hatalom megérint engem, akkor ez a továbbiakban annyira meghatározó számomra, ahogy a pólusok pontosan meghatározzák az iránytű helyzetét. Jöhetnek a filozófiai okfejtések, jöhetnek az okoskodások, hogy egyáltalán meghalt-e, feltámadott-e Jézus. Lehet, hogy nincsenek logikus érveim, de itt van a szívemben a meggyőződés, a találkozás élménye, mely nem fakulhat soha olyan emlékké, mely eleveenségével ne éreztetné az átélt valóságot. Jöhetnek a viták, az érvek és ellenérvek, lehet, hogy ezekben alul maradok, de, hogy milyen a szívében rátalált ember alapállapota, az Weöres Sándort idézve tudom igazán megvilágítani.

Weöres Sándor: A célról

Mit bánom én, hogy érdemes,
vagy céltalan a dolgom?
Patak vagyok: kérdejem-e, hogy
habomat hova hordom?
Harcok: nem tudom, kiért
és nem tudom, ki ellen.
Nem kell ismernem célomat,
mert célom ismer engem.

Pantó Eszter, Solymár